

Sygn. akt I CSK 2694/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z wniosku S. W.
przy uczestnictwie T. P., B. P., T. W., M. P. i L. B.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania M. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 1 września 2020 r., sygn. akt IV Ca 301/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 września 2020 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił apelację uczestnika M. P. od postanowienia Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 18 grudnia 2019 r., którym Sąd ten stwierdził, że „S. W. (...) nabył z dniem 31 grudnia 2004 r., przez zasiedzenie, własność części nieruchomości położonej w S. (...), oznaczonej geodezyjnie jako działka nr [...], dla której Sąd Rejonowy w Grójcu prowadzi księgę wieczystą nr [...], oznaczoną jako działka nr [x] o powierzchni 0,0193 ha na mapie do celów sądowych sporządzonej w dniu 25 maja 2018 r. przez geodetę uprawnionego (...) stanowiącej integralną część niniejszego postanowienia”.

W skardze kasacyjnej od postanowienia z dnia 1 września 2020 r. uczestnik M. P., zarzucił:

„1) obrazę art. 336 K.C. w zw. z art. 172 KC poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że korzystanie o charakterze zbliżonym do służebności drogowej tj. polegające na przejeżdżaniu i przechodzeniu przez pas gruntu, bez wyłączenia korzystania przez właściciela, jest posiadaniem samoistnym nieruchomości w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia przedmiotowego przepisu powinna prowadzić do wniosku, że posiadanie o charakterze zbliżonym do posiadania służebności drogowej, jako posiadanie zależne nie może prowadzić do zasiedzenia;

2) Naruszenie przepisów postępowania tj. 385 KPC poprzez oddalenie apelacji uczestnika M. P. w sytuacji w której Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego tj. art. 172 K.C., którą Sąd Okręgowy powinien wziąć pod uwagę z urzędu, co miało oczywisty wpływ na treść orzeczenia.”

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik wskazał „istotne zagadnienie prawne wymagające stanowiska Sądu Najwyższego tj. kwestia rozróżnienia między korzystaniem z nieruchomości będącym posiadaniem służebności, a władaniem nieruchomością będącym jej samoistnym posiadaniem. Kwestia ta tylko w pewnym zakresie była przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego. Nowe i stosunkowo precyzyjne orzeczenia wydał Naczelny Sąd Administracyjny jednak jego wpływ na praktykę orzeczniczą sądów powszechnych, ze względów oczywistych, jest ograniczony”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sposób w jaki należy prawidłowo uzasadnić wniosek był przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Jej wykazanie poza sformułowaniem określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym i powołaniem przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, wymaga zaprezentowania jurydycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, nie publ.).

Po pierwsze, uczestnik takiej wymaganej argumentacji prawnej w ogóle w skardze nie przedstawił. Po drugie, wskazana przez skarżącego „kwestia rozróżnienia między korzystaniem z nieruchomości będącym posiadaniem służebności, a władaniem nieruchomością będącym jej samoistnym posiadaniem” nie może być uznana za istotne zagadnienia prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Tak szeroko i nieprecyzyjnie ujęty „problem prawny” nie pozwala bowiem na jego jednoznaczne rozstrzygnięcie. Skarżący nie stawia konkretnego i sprecyzowanego pytania, na które Sąd Najwyższy mógłby ewentualnie udzielić odpowiedzi.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

[as]